

Станка Пенчева
СОЧИТЕ НА НОВОРОДЕНА
Любовна лирика

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

Златен лъв на Асоциация *Българска книга*:

за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература
(2002);

за оформление и полиграфическо изпълнение (2005);

за динамична културна и издателска политика (2014);

за най-добър издателски проект (2016);

за цялостна политика и забележителни постижения в изданията за деца
(2017)

Константин Константинов – за принос (2005) и цялостен принос
в книгоиздаването за деца (2018)

Южна пролет – за най-голям принос в издаването на дебютна
литература (2018)

Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на
книгата, Франкфурт (2003)

*С благодарност към Радина Цачева, дъщеря на
авторката, за предоставените фотографии от
семейния архив*

© Станка Пенчева, автор, 2019

© София Несторова, съставител, 2019

© Христо Гочев, художник, 2019

© Издателство Жанет 45, 2019

ISBN 978-619-186-526-0

СТАНКА

С очите на новородена

ПЕНЧЕВА

*Любовна
лирика*

ПРИЗНАНИЕ

Аз съм най-щастливата жена.
Нищо в тоя свят не ме отмина:
ни смъртта, ни материнството,
ни раздялата със дом изстинал,
нито срещата ми късна
със единствения...
Трудила съм се като копачките,
докато се схвана от умора;
и съм ходила с летяща крачка,
със небето съм говорила!
Гледам всичко с мъдро снизхождение,
с кротко опрощаване.
Гледам със очите на новородена,
ту възторжени, ту безпощадни,
и се смея тъй, че се обръщат –
и като зверче, завряно в пущинака,
наранена се заключвам вкъщи...
Пълна е душата ми с добро и болка,
много пях и много плаках.
Но не казвам „стига толкова“.

Ах, какво ли има по-нататък?

БЕЗСМЪРТИЕ

Нашата обич няма дом
със тежки врати,
със ключалки и щори –
вместо стряха ми даде ти
един свят просторен.

И ни приемаше тая земя
със нежност няма,
и навсякъде ставаше „у дома“,
щом бяхме двамата.

Валяха ни пролетни дъждове –
и ний се целувахме с устни мокри;
един към друг ни тласкаха ветрове,
небето ни даваше своя покрив;

и потичаха сребърни всички води,
от които гребвахме с шепа,
и падаха юлските звезди,
опърлени от шепота ни...

Може би ние няма и да умрем,
както умират другите хора:
просто, дори без да разберем,
ние в света ще се разтворим

като дъх, като нежен звук...

И вече няма да ни има.

Но още ще бъдем тук

и под стъпките ни незрими

ще се люшкат диви треви,

ще излъчват странен дъх цветовете.

Както винаги, двамата ще вървим –

само слънцето през нас ще свети...

* * *

Сърцето ми
като листо трепти все още,
но водопадът на кръвта
се спуска вече в равнината,
затихват ветровете нощни...
Настъпва
най-голямата, вселенска тишина:
телата ни лежат
като два бели камъка на речно дъно
под месец млад,
лицата ни са тъмни,
но очите – звездни;
устата ни мълчат
като цветя разцъфнали,
напълнени със мед и аромат...
Желанието е изчезнало.
Плътта почива,
сладостно отпаднала.
Как тичахме един към друг,
как тичахме!...
И нека си отдъхва, уморено, тялото.
Сега е ред душата ми да те обича.

* * *

Не ме е страх от младите момичета,
от хубавиците не ме е страх –
ти мен обичаш,
мене си избра,
направи ме прекрасна и единствена.

Започва

най-дългият ми женски ден:
трепти, шуми душата ми разлистена,
светът е бистър и успокоен...

Когато

времето ни отсече до корен,
за да ни хвърли във пещта –
като два пламъка ще излетим нагоре,
преди да станем
мрак в нощта.

ОБРУЧЕНИЕ

Ти не ми сложи златен пръстен
като халка на птица белязана.
А аз не мога да се откъсна
от ръката ти желязна,
а аз не мога да ти избягам,
да те излъжа не мога –
и все към тебе посягам
като дете към огън.
Дали ми даде омайно биле?
С вълшебна вода ли ме напръска?
Сияе твоята любов и сила
край мене като венчален пръстен.

ЧАЙ ОТ МАЩЕРКА

Ще дойдеш през една голяма зима,
когато всички страсти са изстинали,
когато в стаята ми тихо свети
отблясъкът студен на снеговете.
Ще сложа, знаеща и мълчалива,
пред тебе чаша чай –
от оня, дивия,
от мащерка, откъсната през юли...
И гръм ще падне,
звездопад ще те забрули
и ти ще се свлечеш задъхан
в оная, жарката трева, с пчелите мъхави,
със меденото, ароматно дъно,
в която двамата потънахме,
потънахме...

Ще се разсее сребърната пара
и пак ще светнат
преспите на януари...
Когато те изпращам до вратата,
кажи:
„Благодаря. За топлината.“

НЕЖНОСТ

Додето сме млади, додето сме хубави,
обичта покрай нас все кръжи и кръжи...
Очите ни срещат погледи влюбени,
ушите ни слушат мили лъжи –

и ний разцъфтяваме като горди кринове,
къпани от ласкави дъждове,
галени от ветрове копринени,
блеснали в лъч мигновен...

Но когато очите ми избелеят
и по ръцете избият кафяви петна,
когато косата ми със снега се слее
и стана просто стара жена –

от всички, които са ме любили,
край мен ще остане само един:
и за него аз ще съм винаги хубава,
неотделима, както преди.

Той ще милва ръката ми, стара и грозна,
ще ме води полека с усмивка добра...
Затова сега мисля със нежност за този,
с когото ще се състаря.

* * *

Жената, която обича и е обичана –
тя носи край себе си меко сияние
като ореол,
тялото ѝ излъчва тънкото ухание
на пролетен ствол;
ръцете ѝ пеят със всяко движение,
милват целия свят;
тя с пчели и пеперуди е обкръжена
като меден цвят...

Жената, която обича и е обичана...
Тя може само да трепне с ресниците си –
и преспите се топят,
и покълва камъкът,
и изпуска ножа десницата...
И светва светът.

ПЛЕБЕЙКА

Горда плебейка съм аз...

Люба Ивошевич

Това ми е в кръвта и костите,
във клетъчната памет:
да ме привлича здравето и простото,
на двете си ръце да чакам само,
в единоборството със всяко нещо
да проверявам себе си,
да се усещам.

Каквото и да ме удари –
със селска упоритост
ще вдигам след градушката ластари
и пак ще сея, дето е убито.
И подир дъжд и гръм аз пак ще светна
като дъга, със радост седмоцветна...

Ръцете ми са с китки здрави,
нозете – с яки глезени.
Столетията търпеливо са ме правили –
такава в моя ден да влезна,
такава – топла, проста, хлебна.
Неизтребима.
И потребна.